

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 17 października 2023 r.

DIH-3.707.93.2023.AL

DECYZJA DIH-3.97.2023

„informacje prawnie chronione oznaczono [xxx]”

Na podstawie art. 138 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2023 r. poz. 775, ze zm.), art. 1 ust. 3 oraz art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz.U. z 2020 r. poz. 1706, ze zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania wniesionego przez przedsiębiorcę Marka Wijatę prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Bar Szybkiej Obsługi Marek Wijata w Piotrkowie Trybunalskim od decyzji Łódzkiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z dnia 28 lipca 2023 r. nr DP.KC.21.2023 (nr akt sprawy: DP.8361.192.2023), nakładającej na ww. przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości 1 300 zł (słownie: jeden tysiąc trzysta złotych 00/100), na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz.U. z 2023 r. poz. 168), z tytułu niewykonania obowiązku, o którym mowa w art. 4 ust. 1 ww. ustawy o informowaniu o cenach towarów i usług, tj. braku w cenniku informacji określającej ilość potrawy lub wyrobu, do której odnosi się uwidoczniiona cena dla 30 rodzajów produktów, **Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:**

- 1. uchyła zaskarżoną decyzję w całości**
- 2. przekazuje sprawę Łódzkiemu Wojewódzkiemu Inspektorowi Inspekcji Handlowej do ponownego rozpatrzenia.**

UZASADNIENIE

W dniach 21 i 26 czerwca 2023 r. inspektorzy reprezentujący Łódzkiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, zwanego dalej „Łódzkim WIiH” lub „organem pierwszej instancji”, działając na podstawie upoważnienia do przeprowadzenia kontroli z dnia 21 czerwca 2023 r. nr DP.8361.192.2023, przeprowadzili kontrolę w placówce gastronomicznej, należącej do przedsiębiorcy [xxxxxx], zwanego dalej „stroną” lub „przedsiębiorcą”.

Upřednio, zgodnie z art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz.U. z 2023 r. poz. 221, ze zm.), zwanej dalej „Prawem przedsiębiorców”, do przedsiębiorcy skierowano zawiadomienie o zamiarze wszczęcia kontroli z dnia 6 czerwca 2023 r. znak DP.8361.100.2023, w którym wskazano zakres przedmiotowy kontroli, obejmujący m.in. ocenę prawidłowości przekazywania konsumentom informacji o cenach towarów. Zawiadomienie to doręczono przedsiębiorcy w dniu 13 czerwca 2023 r.

Kontrolę przeprowadzono w obecności przedsiębiorcy, któremu przed przystąpieniem do czynności kontrolnych, okazano legitymacje służbowe oraz doręczono za pokwitowaniem upoważnienie do przeprowadzenia kontroli, wraz z pouczeniem o prawach i obowiązkach kontrolowanego przedsiębiorcy, stanowiącym załącznik do ww. upoważnienia do kontroli.

W toku kontroli dokonano oceny prawidłowości uwidaczniania cen oferowanych towarów na zgodność z przepisami ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz.U. z 2023 r. poz. 168), zwanej dalej „ustawą o informowaniu o cenach” oraz przepisami rozporządzenia Ministra Rozwoju i Technologii z dnia 19 grudnia 2022 r. w sprawie uwidaczniania cen towarów i usług (Dz.U. z 2022 r. poz. 2776), zwanego dalej „rozporządzeniem w sprawie uwidaczniania cen”.

Sprawdzeniem objęto 33 rodzaje wyrobów kulinarnych i napojów gorących umieszczonych w cenniku (na tablicy informacyjnej - menu), stwierdzając, że przy wszystkich z nich były uwidocznione ceny, natomiast przy 30 rodzajach wyrobów kulinarnych i napojów gorących nie określono ich ilości (gramatury, objętości), wbrew wymaganiom § 9 ust. 2 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen, co stanowiło naruszenie obowiązku wynikającego z art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach. Szczegółowe dane dotyczące skontrolowanych i zakwestionowanych potraw lub wyrobów zawiera załącznik nr 2 do protokołu kontroli.

W toku kontroli na podstawie art. 16 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz.U. z 2020 r. poz. 1706, ze zm.), zwanej dalej „ustawą o Inspekcji Handlowej”, postawiono żądanie w zakresie niezwłocznego usunięcia uchybień porządkowo-organizacyjnych, poprzez uwidocznienie określenia ilości potraw lub wyrobów w stosunku do zakwestionowanych przypadków. Podczas trwania czynności kontrolnych żądanie to zostało wykonane. Na tę okoliczność od kontrolowanego przedsiębiorcy zostało pobrane stosowne oświadczenie, które dołączono do akt sprawy.

W dniu 21 czerwca 2023 r. przedsiębiorca złożył również oświadczenie, z którego wynika m.in., że należy on do grupy mikroprzedsiębiorców w rozumieniu art. 7 ust. 1 pkt 1 Prawa przedsiębiorców, a także że zatrudnia on 6 osób.

Powyższe ustalenia udokumentowano w protokole kontroli z dnia 26 czerwca 2023 r. (nr akt kontroli: DP.8361.192.2023) oraz w załącznikach do tego protokołu. Do protokołu kontroli strona nie zgłosiła uwag w przewidzianym ustawowo terminie.

W związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami, pismem z dnia 13 lipca 2023 r., na podstawie art. 61 § 1 i 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2023 r. poz. 775, ze zm.), zwanej dalej „Kpa”, Łódzki WIIH zawiadomił stronę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w przedmiocie wymierzenia kary pieniężnej, na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, z tytułu niewykonania obowiązku wynikającego z art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach w związku z § 9 ust. 2 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen, jak również poinformował ją o przysługującym jej prawie do czynnego udziału w postępowaniu. Ponadto, mając na uwadze treść art. 6 ust. 3 pkt 3 ustawy o informowaniu o cenach, w tym samym piśmie zobowiązał stronę do przekazania informacji o wielkości jej obrotów i przychodu za rok 2022. Pismo to doręczono stronie w dniu 19 lipca 2023 r.

Strona nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień, natomiast w dniu 3 sierpnia 2023 r. przekazała wymagane informacje w postaci zestawienia rocznego za rok 2022.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, Łódzki WIIH w drodze decyzji z dnia 9 sierpnia 2023 r. nr DP.KC.21.2023 (nr akt sprawy: DP.8361.192.2023), nałożył na stronę karę pieniężną w wysokości 1 300 zł (słownie: jeden tysiąc trzysta złotych 00/100), na mocy art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, za niewykonanie obowiązku wynikającego z art. 4 ust. 1 tej ustawy w związku z § 9 ust. 2 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen. Decyzja ta została doręczona stronie w dniu 10 sierpnia 2023 r.

W dniu 30 sierpnia 2023 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwany dalej również „Prezesem UOKiK” lub „organem drugiej instancji”, otrzymał za pośrednictwem Łódzkiego WIIH, złożone przez stronę odwołanie od ww. decyzji (bez oznaczenia daty, nadane w dniu 14 sierpnia 2023 r. w polskiej placówce pocztowej operatora publicznego).

Pismem z dnia 4 września 2023 r. DIH-3.707.93.2023.AŁ, Prezes UOKiK poinformował stronę o przysługującym jej prawie do czynnego udziału w postępowaniu, w tym do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Zawiadomienie to doręczono stronie w dniu 11 września 2023 r. Strona nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, w postępowaniu administracyjnym w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji Handlowej organem właściwym jest wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, zwany dalej „wojewódzkim inspektorem IH”. Organem wyższego stopnia jest Prezes UOKiK.

Wobec powyższego, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes UOKiK jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

W myśl art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, w miejscu sprzedaży detalicznej i świadczenia usług uwidacznia się cenę oraz cenę jednostkową towaru (lub usługi) w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen. Jak wynika z definicji zawartych w art. 3 ust. 1 pkt 1 i 2 tej ustawy, przez cenę należy rozumieć wartość wyrażoną w jednostkach pieniężnych, którą kupujący jest obowiązany zapłacić przedsiębiorcy za towar lub usługę (inaczej cenę sprzedaży), zaś przez cenę jednostkową towaru (lub usługi) - cenę ustaloną za jednostkę określonego towaru (lub określonej usługi), których ilość lub liczba są wyrażone w jednostkach miar w rozumieniu przepisów o miarach.

Na podstawie delegacji zawartej w art. 4 ust. 6 ustawy o informowaniu o cenach, sposób uwidaczniania cen towarów i usług doprecyzowano w rozporządzeniu.

Zgodnie z § 9 ust. 1 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen, przedsiębiorca prowadzący działalność usługową w zakresie gastronomii lub hotelarstwa uwidacznia ceny oferowanych potraw, wyrobów, noclegów, wyżywienia i innych oferowanych usług w cenniku.

W świetle § 9 ust. 2 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen, cennik, o którym mowa w ust. 1, zawiera także aktualne informacje umożliwiające konsumentom identyfikację ceny z potrawą lub wyrobem, w szczególności pełną nazwę potrawy lub wyrobu, pod którą są one sprzedawane, oraz określenie ilości potrawy lub wyrobu, do której odnosi się cena.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, jeżeli przedsiębiorca nie wykonuje obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5, wojewódzki inspektor IH nakłada na niego, w drodze decyzji, karę pieniężną do wysokości 20 000 zł. Jednocześnie, przesłanki wymiaru kary zostały określone w art. 6 ust. 3 tej ustawy.

Przepisy ustawy o informowaniu o cenach nie regulują kwestii odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej lub udzielenia pouczenia, w związku z czym stosownie do art. 189a § 2 Kpa, zastosowanie mają w tym zakresie przepisy art. 189f Kpa.

W niniejszej sprawie, na podstawie ustaleń kontroli przeprowadzonej w placówce gastronomicznej należącej do kontrolowanego przedsiębiorcy, inspektorzy reprezentujący Łódzkiego WIIH stwierdzili, że przy 30 pozycjach wyrobów kulinarnych i napojów gorących (spośród 33 zbadanych i wykazanych w cenniku) nie podano określenia ich ilości (gramatury, objętości), co stanowiło naruszenie przepisów art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach w związku z § 9 ust. 2 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen.

Jak wynika z art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, karę pieniężną, z tytułu niewykonania obowiązków, o których mowa m.in. w art. 4 ust. 1 tej ustawy, wymierza w drodze decyzji, właściwy ze względu na miejsce kontroli wojewódzki inspektor IH.

W związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami, Łódzki WIIH w drodze decyzji z dnia 28 lipca 2023 r. nr DP.KC.21.2023, nałożył karę pieniężną w wysokości 1 300 zł na ww. przedsiębiorcę, to jest na podmiot, który dopuścił się powyższego naruszenia.

Odwołując się od wydanej decyzji, strona nie zakwestionowała ustaleń kontroli, ani też nie podniosła zarzutów co do niewłaściwego zastosowania przepisów ustawy o informowaniu o cenach oraz przepisów wykonawczych do tej ustawy, natomiast wniosła o obniżenie kary pieniężnej, powołując się na ciężką sytuację w branży gastronomicznej związaną z bardzo wysokimi kosztami prowadzenia lokalu i bardzo niskimi zyskami.

Rozpoznając sprawę, w oparciu o akta sprawy przekazane przez Łódzkiego WIIH oraz mając na uwadze okoliczności podniesione przez stronę w odwołaniu, Prezes UOKiK wskazuje, że poza sporem pozostaje fakt, iż strona naruszyła przepisy art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach w związku z § 9 ust. 2 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen, a tym samym wystąpiły przesłanki do przypisania jej odpowiedzialności z tego tytułu i nałożenia na nią kary pieniężnej na podstawie art. 6 ust. 1 tej ustawy.

Należy podkreślić, że odpowiedzialność określona w art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach ma charakter obiektywny i powstaje z chwilą naruszenia prawa, w tym przypadku art. 4 ust. 1 tej ustawy (por. wyrok NSA z dnia 8 października 2010 r. o sygn. akt II OSK 1079/12). Oznacza to, że wystarczającą przesłanką do przypisania tej odpowiedzialności jest samo stwierdzenie niewykonania przez określony podmiot nałożonych prawem obowiązków. Nie ma przy tym znaczenia, czy niedopełnienie obowiązków nastąpiło z winy (umyślnej czy nieumyślnej) danego podmiotu, czy też nie, a także okoliczność realizacji tych obowiązków w trakcie kontroli i na żądanie inspektorów, gdyż karę pieniężną wymierza się za samo naruszenie prawa. Zatem samo stwierdzenie w wyniku kontroli, że określony podmiot nie

zrealizował ciążących na nim obowiązków skutkuje koniecznością nałożenia kary pieniężnej, która jest karą administracyjną, a wskazany przepis ma charakter obligatoryjny.

W niniejszej sprawie, w związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami, Łódzki WIIH miał obowiązek nałożyć na stronę karą pieniężną określoną w art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, zaś ustalając jej wysokość, miał obowiązek uwzględnić przestanki, o których mowa w art. 6 ust. 3 tej ustawy. Organ pierwszej instancji był uprawniony do zastosowania tej kary w granicach przewidziany ustawowo, tj. w wysokości do 20 000 zł. Stronie wymierzono karę pieniężną w wysokości 1 300 zł, która stanowi 6,5% górnego wymiaru kary.

Zgodnie z art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach, przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej wojewódzki inspektor IH uwzględnia:

- 1) stopień naruszenia obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5, w tym charakter, wagę, skalę i czas trwania naruszenia tych obowiązków;
- 2) dotychczasową działalność przedsiębiorcy, w tym podjęte przez niego działania w celu złagodzenia lub naprawienia szkody poniesionej przez konsumentów, wcześniejsze naruszenia obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5, przez tego przedsiębiorcę oraz uzyskane przez przedsiębiorcę korzyści majątkowe lub straty w związku z naruszeniem tych obowiązków;
- 3) wielkość obrotów i przychodu przedsiębiorcy;
- 4) sankcje nałożone na przedsiębiorcę za to samo naruszenie w innych państwach członkowskich UE w sprawach transgranicznych, jeżeli informacje o takich sankcjach są dostępne w ramach mechanizmu ustanowionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2394 z dnia 12 grudnia 2017 r. w sprawie współpracy między organami krajowymi odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów prawa w zakresie ochrony konsumentów i uchylającym rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 (Dz.Urz. UE L 345 z 27.12.2017, str. 1, ze zm.).

Oceniając prawidłowość uwzględnienia przez organ pierwszej instancji wskazanych wyżej przestanków wymiaru kary, Prezes UOKiK stwierdza, że Łódzki WIIH nie odniósł się w sposób należyty do trzech z nich, tj. stopnia naruszenia obowiązków, dotychczasowej działalności przedsiębiorcy oraz sankcji nałożonych na niego za to samo naruszenie w innych państwach członkowskich UE w sprawach transgranicznych.

Miarkując stopień naruszenia obowiązków, organ pierwszej instancji powinien uwzględnić przy najmniej charakter, wagę, skalę i czas trwania naruszenia tych obowiązków. Z treści zaskarżonej decyzji wynika natomiast, że ocenie poddano wyłącznie wagę i skalę naruszenia. Łódzki WIIH uznał, że waga naruszenia jest poważna, gdyż brak określenia ilości potrawy (wyrobu kulinarnego) pozbawia konsumentów informacji, jakiej ilości potrawy dotyczy cena, a tym samym możliwości odczytania jej w sposób jednoznaczny i niebudzący wątpliwości, co w jego ocenie istotnie naruszało ich interesy. Ponadto wyjaśniła, że brak określenia ilości oferowanych potraw może prowadzić do sytuacji, gdzie za każdym razem konsumentom może zostać wydana inna wielkość - ilość danego wyrobu, zaś cena pobierana byłaby taka sama. Jednakże, nie odniósł się on w ogóle do czasu trwania stwierdzonego naruszenia, co mogło mieć wpływ na wynik oceny w powyższym zakresie.

Przy ocenie dotychczasowej działalności przedsiębiorcy, organ pierwszej instancji pominął całkowicie aspekt związany z ewentualnymi podjętymi przez stronę działaniami w celu złagodzenia lub naprawienia szkody poniesionej przez konsumentów. Nie zbadał on również,

czy w związku z naruszeniem obowiązków ustawowych, strona uzyskała ewentualne korzyści majątkowe lub straty. Z treści zaskarżonej decyzji wynika natomiast, że ocenie poddano działalność strony pod względem przestrzegania przepisów ustawy o informowaniu o cenach w okresie ostatnich 12 miesięcy, stwierdzając, w oparciu o zgromadzoną dokumentację, iż strona po raz pierwszy dopuściła się powyższego naruszenia i stwierdzone nieprawidłowości zostały przez nią usunięte. Nie uwzględniono przy tym faktu, że strona zarejestrowała swoją działalność w Centralnej Ewidencji i Informacji Gospodarczej w 2001 r.

Uwzględniając trzeci czynnik wpływający na wymiar kary, tj. wielkość obrotów i przychodu przedsiębiorcy, organ pierwszej instancji zasadnie wziął pod uwagę informację przekazaną przez stronę w toku prowadzonego postępowania w postaci zestawienia rocznego za rok 2022 oraz oświadczenie strony złożone w toku kontroli, pozwalające na zakwalifikowanie jej do grupy mikroprzedsiębiorców w rozumieniu art. 7 ust. 1 pkt 1 Prawa przedsiębiorców.

Rozpatrując czwartą z przesłanek wymiaru kary, tj. sankcje nałożone na przedsiębiorcę za to samo naruszenie w innych państwach członkowskich UE w sprawach transgranicznych, organ pierwszej instancji stwierdził jedynie, że przesłanka ta nie może zostać uwzględniona, gdyż przeprowadzona kontrola nie jest kontrolą w sprawach transgranicznych, nie wskazując przy tym, jakie czynności zostały podjęte, celem zbadania tej przesłanki.

Z powyższego wynika, że spośród wszystkich przesłanek określonych w art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach, mających wpływ na wymiar kary, organ pierwszej instancji ocenił w sposób należyty tylko jedną z nich, tj. wielkość obrotów i przychodu przedsiębiorcy.

Powyższe przesłanki są obligatoryjne i organ pierwszej instancji nie może dobrowolnie wybierać, które z nich weźmie pod uwagę przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej, a które nie. Organ drugiej instancji zauważa również, że przesłanki te mają charakter okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy i w sposób bezpośredni wpływają na wymiar kary. W konsekwencji stanowią one przedmiot postępowania wyjaśniającego, zaś organ pierwszej instancji ma obowiązek z urzędu zgromadzić i ocenić dotyczące ich dowody oraz materiały (art. 7 i art. 77 § 1 Kpa). Co więcej, organ pierwszej instancji ma obowiązek szczegółowo uzasadnić swoją ocenę danej przesłanki w przedmiotowym postępowaniu prowadzącym do wydania decyzji nakładającej karę pieniężną na podstawie przepisów ustawy o informowaniu o cenach (art. 107 § 3 Kpa). Jego powinnością staje się zatem każdorazowo (przy nakładaniu i wymierzaniu kary pieniężnej) badanie z urzędu wszystkich przesłanek określonych w art. 6 ust. 3 ustawy o cenach i gromadzenie dowodów zmierzających do ich weryfikacji i oceny, co ostatecznie ma istotny wpływ na wysokość wymierzanej kary pieniężnej.

Wydając zaskarżoną decyzję w oparciu o przepisy ustawy o informowaniu o cenach, organ pierwszej instancji zobowiązany był również rozważyć możliwość odstąpienia od obowiązku nałożenia administracyjnej kary pieniężnej na podstawie przepisów art. 189f Kpa, co wynika wprost z treści art. 189a § 2 Kpa, w związku z tym, że przepisy odrębne, w tym przypadku ustawa o informowaniu o cenach, nie regulują w ogóle tego zagadnienia.

Zgodnie z art. 189f § 1 Kpa, organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli:

- 1) waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub
- 2) za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub

prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

W świetle art. 189f § 2 Kpa, w przypadkach innych niż wymienione w § 1, jeżeli pozwoli to na spełnienie celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna, organ administracji publicznej, w drodze postanowienia, może wyznaczyć stronie termin do przedstawienia dowodów potwierdzających:

- 1) usunięcie naruszenia prawa lub
- 2) powiadomienie właściwych podmiotów o stwierdzonym naruszeniu prawa, określając termin i sposób powiadomienia.

Zgodnie z art. 189f § 3 Kpa, organ administracji publicznej w przypadkach, o których mowa w § 2, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli strona przedstawiła dowody, potwierdzające wykonanie postanowienia.

Zgodnie z ugruntowanym już stanowiskiem orzeczniczym sądów administracyjnych, wagę naruszenia (i ewentualną jego znikomość) należy badać z punktu widzenia zagrożenia dla realizacji celu ustawowego, w tym przypadku ochrony konsumentów przed niepełnym, nierzetelnym czy wprowadzającym w błąd informowaniem o cenach towarów i usług. Sam fakt zaistnienia deliktu administracyjnego sankcjonowanego bezwzględnie karą pieniężną, nie może wykluczać uznania naruszenia prawa za znikome. Ustawodawca nie wyjaśnia przy tym, jakie przypadki naruszenia prawa można uznać za znikome. Natomiast w piśmiennictwie wyróżnia się stopnie naruszenia prawa: naruszenie kwalifikowane, naruszenie, które nie ma ciężaru kwalifikowanego, ale dla zachowania porządku prawnego jest istotne oraz naruszenie prawa nieistotne. Za naruszenie nieistotne uznaje się naruszenie prawa, które nie wywołało negatywnych następstw dla wartości podlegających ochronie. Nieistotne naruszenie prawa wypełnia warunek odstąpienia od ukarania (obok warunku zaprzestania naruszenia prawa przez stronę). W takim przypadku należy uznać, że waga naruszenia prawa jest znikoma (por. B. Adamiak, J. Borkowski. Kodeks postępowania administracyjnego, Komentarz, Warszawa 2017, s. 969; wyrok NSA z dnia 22 lutego 2022 r. o sygn. akt II GSK 9/22 oraz uchwałę NSA z dnia 9 czerwca 2022 r. o sygn. akt III OPS 1/21 i powołane tam orzecznictwo).

Prezes UOKiK wskazuje, że rozważenie przesłanek określonych w art. 189f § 1 Kpa odnosi się do obligatoryjnego zastosowania przez organ pierwszej instancji odstąpienia od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu, zaś rozważenie pozostałych przesłanek z przepisów art. 189f § 2 i 3 Kpa odnosi się do fakultatywnego ich zastosowania.

Oceniając prawidłowość wywiązania się z powyższych obowiązków przez organ pierwszej instancji, Prezes UOKiK stwierdza, że Łódzki WIH zbyt lakonicznie odniósł się do przesłanek określonych w art. 189f § 1 Kpa, stwierdzając jedynie, że waga naruszenia nie jest znikoma, a za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę nie została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna lub strona nie została prawomocnie ukarana w inny sposób określony w przepisach prawa, w konsekwencji czego uznał, że nie zaistniały podstawy do odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej. Natomiast możliwość zastosowania przepisów art. 189f § 2 i 3 Kpa, w ogóle nie była przedmiotem jego rozważań.

Jednocześnie z akt sprawy nie wynika, aby organ pierwszej instancji poczynił wystarczające ustalenia i zgromadził odpowiedni materiał dowodowy w powyższym zakresie.

Powyższe dowodzi o przedwczesności decyzji oraz o naruszeniu przy jej wydaniu zarówno przepisów prawa materialnego w zakresie aspektów uregulowanych w art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach (dyrektyw wymiaru kary) i art. 189f Kpa (dyrektyw odstąpienia), jak i przepisów postępowania, tj. art. 7, art. 77 § 1 i art. 107 § 3 Kpa, natomiast organ drugiej instancji nie jest w stanie konwalidować tych błędów. Jednocześnie nie ulega wątpliwości, że konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej wynik.

W tym miejscu warto wskazać, że organ odwoławczy jest uprawniony do przeprowadzenia jedynie uzupełniającego postępowania dowodowego (art. 136 § 1 Kpa) oraz wyjaśniającego postępowania w niezbędnym zakresie (art. 136 § 2 Kpa). Natomiast, gdy istnieje konieczność przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego w całości lub w znacznej części, jest on obowiązany uchylić decyzję organu pierwszej instancji i przekazać mu sprawę do ponownego rozpatrzenia. Dodać trzeba, że przeprowadzenie samodzielnie przez organ odwoławczy uzupełniającego postępowania dowodowego jest dopuszczalne, a wręcz pożądane, ale tylko wówczas, gdy nie będzie skutkowało naruszeniem zasady dwuinstancyjności postępowania - przyjętej w art. 15 Kpa, a służącej realizacji zasady dwuinstancyjności ustanowionej w art. 78 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (por. wyrok NSA z dnia 10 grudnia 2014 r. o sygn. akt II OSK 1241/13 oraz wyrok NSA z dnia 19 lipca 2023 r. o sygn. akt I GSK 673/23).

W ocenie Prezesa UOKiK, wydanie decyzji w drugiej instancji z uwzględnieniem przepisów art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach oraz art. 189f Kpa, w tym w szczególności okoliczności wpływających na wysokość kary pieniężnej lub zasadność odstąpienia od jej wymierzenia, mogłoby naruszać zasadę dwuinstancyjności określoną w art. 15 Kpa.

Wobec powyższego, należy stwierdzić, że zaskarżona decyzja nie może pozostać w obrocie prawnym. Stąd też, Prezes UOKiK uchyla zaskarżoną decyzję w całości i przekazuje sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji.

Prezes UOKiK wskazuje, że w toku ponownego rozpatrzenia sprawy Łódzki WIIH powinien jeszcze raz rozważyć przesłanki wymiaru kary na gruncie art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach oraz przesłanki odstąpienia od jej wymierzenia na gruncie art. 189f Kpa, mając na uwadze przedstawioną wyżej ocenę prawną. Następnie w zależności od dokonanych ustaleń, skorzystać z adekwatnego trybu postępowania. Na koniec zaś będzie obowiązany dać wyraz poczynionym ustaleniom w uzasadnieniu swojej decyzji, tj. albo decyzji o wymierzeniu kary pieniężnej, albo decyzji o odstąpieniu od jej wymierzenia i poprzestaniu na pouczeniu.

W świetle powyższego, zdaniem Prezesa UOKiK, odnoszenie się merytoryczne do okoliczności przedstawionych przez stronę w odwołaniu dotyczących wysokości zastosowanej wobec niej kary pieniężnej, na obecnym etapie postępowania jest przedwczesne.

Niezależnie od powyższego, należy zwrócić uwagę, że w aktach sprawy na potwierdzenie doręczenia stronie w toku prowadzonego postępowania kierowanej do niej korespondencji, w tym zawiadomienia z dnia 13 lipca 2023 r. oraz zaskarżonej decyzji, znajdują się wyłącznie wydruki z systemu „Śledzenia przesyłek - Tracking”, pobrane ze strony internetowej Poczty Polskiej. Prezes UOKiK stoi na stanowisku, że takie wydruki nie mają waloru dokumentu urzędowego i w razie ewentualnych wątpliwości dotyczących doręczenia, nie będą mogły stanowić przeciwdowodu tego, co wynika z ich treści, w przeciwieństwie do wszelkich adnotacji na zwrotnym potwierdzeniu odbioru, a w przypadku zwrotu przesyłki - dodatkowo na kopercie, opatrzonych stosownymi pieczęciami i podpisami. Bez wątpienia, walor taki posiada natomiast zwrotne potwierdzenie odbioru. Powyższe stanowisko znajduje również

poparcie w dotychczasowym, utrwalonym już orzecznictwie sądowoadministracyjnym (por. wyrok NSA z dnia 28 czerwca 2023 r. o sygn. akt I OSK 1259/22 oraz wyrok WSA w Krakowie z dnia 21 września 2017 r. o sygn. akt III SA/Kr 703/17 i powołane tam orzecznictwo).

Co prawda, Prezes UOKiK zauważa, że strona ani w odwołaniu, ani na wcześniejszym etapie prowadzonego postępowania, nie kwestionowała prawidłowości doręczeń, a z akt sprawy wynika, że na ww. korespondencję zareagowała w wyznaczonym terminie, to jednak należy stwierdzić, że stosowany przez Łódzkiego WIIH sposób doręczania korespondencji nie jest zgodny z art. 39 i art. 49 § 1 Kpa. Powyższe nie miało jednak wpływu na wynik sprawy.

Tym samym, nieprawidłowości w zakresie doręczeń nie stanowią podstawy do zastosowania w niniejszej sprawie art. 138 § 2 Kpa, a jedynie stanowią podstawę do sformułowania wytycznych dla organu pierwszej instancji do zwrócenia uwagi na prawidłowość doręczeń.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes UOKiK orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie:

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. Jednakże w terminie 14 dni od jej doręczenia stronie przysługuje prawo wniesienia sprzeciwu do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Sprzeciw należy wnieść za pośrednictwem Prezesa UOKiK, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od sprzeciwu od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stały, w wysokości 200 zł.
3. W przypadku wniesienia sprzeciwu do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądowo-administracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienia adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzeczownika patentowego.

Podstawa prawna pouczenia:

Art. 3 § 2a, art. 64c § 1 i 2, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2023 r. poz. 259, ze zm.); § 2 ust. 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2021 r. poz. 535).

z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/

Otrzymują:

1. [xxxxxx]
2. Łódzki Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej
3. a/a